

Ob mrtvaškem odru.

Na odru detece nedolžno
kot droben angelček ležiš;
miloba z lica ti odseva,
in zdi se mi, da se smejiš.

Le smeji dete se presrečno,
v nebeški družbi se igra;
odmaknjeno si vsem bridkostim,
dom tvoj je že nebeški raj.

Ob odru bratci in sestrice
za tabo plakajo bridko,
ker v družbo njihovo veselo
nikdar, nikdar te več ne bo.

Za tabo oče, draga mati
grenke pretakata solze,
ker več ne bodeta te zrla,
ker črna prst te sprejme v se

O srečno, srečno dete milo,
ki si končalo zemski pot;
o prosi v raj za nas reve,
da združi vse nas kdaj Gospod.

Slavko Slavič.

Smrt mamice.

„Ko bom velik, pojdem v goro,
da natrgam zvezd z neba,
pa jih tebi dadem, mama,
da ne bodeš žalostna.

Ko bom velk, pa zaslužim
svetlih si cekinov sto,
pa jih tebi dadem, mama,
za obleko pisano.

Ko bom velik, pojdem daleč
tja po svetu vsepovsod,
pa bom vedno mislil nate,
kamor me zavede pot.

Daleč tam bom grad ti kupil,
ti pa v njem bivala boš,
pa ti vrtec bom ogradil,
vrtec poln rdečih rož.“

„Ne toguj mi, sinek mali,
in ne jokaj za meno,
grad je moj tam nad zvezdami,
tja jaz moram še nocoj.

Pa ti zvezd bom natrosila
in cekinov zlatih sto,
pa bom Jezusa prosila,
da boš prišel za meno.“

Misli sinek na cekine
in na zvezde vrh neba,
mamica pa še poslednjič
milo se mu nastmehlja.

Sinko, sinko, dobro pomni,
dosti v zvezdah plama je,
dosti žarkov je v cekinih —
Mama ena sama je.

J. Šilc.

